

vergadering der goden... maar nu vraag ik: zijn de menschen geboren om als het broedsel der visschen de zee te vervullen?" De goden der Anunnaki (dii inferi) weenden met haar; de goden zaten op de aarde onder tranen; bedekt waren hun lippen. Zes dagen en zes nachten duurde de wind, terwijl de stormvloed en de orkaan het land veegden; toen de zevende dag aanbrak, liet de orkaan af, de stormvloed hield op, die als een wervelwind gehuisd had; de zee kwam tot kalmte, de storm sliep in, de stormvloed hield op. Ik zag op de zee, terwijl ik weeklaagde en alle menschen waren tot stof geworden. Ik opende het luik, licht viel op mijn aangezicht, ik zat neder en mijn tranen liepen over mijn aangezicht. Ik zag naar de werelddeelen, terwijl ik blikte op de zee. Na 12 (dagen?) kwam land te voorschijn, het schip voer op den berg Nisir. De berg Nisir hield het schip vast, liet het niet bewegen. Zes dagen hield de berg Nisir het schip vast. Toen de zevende dag aanbrak, liet ik een duif uit en liet haar los. De duif vloog heen en weer; daar echter geen plaats was om te rusten, keerde zij terug. Ik liet een zwaluw uit en liet haar los; de zwaluw vloog heen en weer; daar er geen plaats was om te rusten, keerde zij terug. Ik liet een raaf uit en liet hem los; de raaf vloog weg, zag de vermindering der wateren, hij vloog heen en weer, terwijl hij kraste en niet weder keerde. Toen liet ik alles uitgaan naar de vier windstreken, offerde een offer, bracht een gave op den top van den berg; tweemaal zeven wierookvaten plaatste ik daar; daarin stortte ik kalmus, cederhout en reukwerk. De goden roken den reuk; ze verzamelden zich als vliegen om den offeraar. Toen ten laatste de moeder der goden gekomen was, hief zij haar edele halsketen op, die Anu op haar wensch gemaakt had: „Deze dagen — bij het sieraad van mijn hals — zal ik niet vergeten; aan dezen dag zal ik gedenken, eeuwig zal ik hem niet vergeten. De goden mogen komen tot de offerande, maar Bel zal niet komen, omdat hij zich niet beraden heeft, den stormvloed heeft doen komen en mijne menschen heeft overgeleverd aan het strafgericht". Toen nu ten laatste Bel naderbij kwam en het schip zag, toornde hij, werd hij vertoornd over de goden der bovenwereld: „Wat, een levend wezen is ontkomen? Geen mensch zal leven bij dit strafgericht." Ninib opende den mond en sprak tot den held Bel: „Wie anders dan Ea heeft dit gedaan, want Ea weet alle dingen." Ea opende zijn mond, terwijl hij sprak tot den held Bel: „Gij wijze onder de goden, held Bel, omdat gij niet overlegt hebt, hebt gij den stormvloed verwekt. Leg den zondaar zijn zonde op; den misdadiger zijn misdaad; maar de rechtvaardige moge niet verdelgd worden; de onschuldige niet omkomen. Waarom hebt gij een stormvloed verwekt? Ware een leeuw gekomen om de menschen te verminderen! Ware een panter gekomen en had de menschen verminderd! Ware hongersnood gekomen en had het land verwoest! Ware de pest gekomen en had het land geslagen! Maar waarom hebt ge een stormvloed verwekt? Ik heb het raadsbesluit der groote goden